

[H. P. Johansen.]

søgte Personer utvivlsomt blevet ført sydpaa, til Tyskland; det vil sige, at de skulde have tilbragt fire Aar i disse djævelske Koncentrationslejre, og saa var næppe mange af dem vendt tilbage med Livet i Behold. Mon det alligevel ikke er saadan, at naar man ser bort fra Propagandaen, kan man ikke helt afvise den Opfattelse, jeg her har refereret? Det er jo netop det forkastelige, det uhyggelige ved alle Former for Diktatur, jeg siger udtrykkelig *alle* Former for Diktatur, at den Magt, der er den stærkeste, som kommer først, som har Vaabnene, anvender Voldsmetoder mod anderledes sindede. Man har jo baade hørt og læst om dette adskillige Steder. Men hvorom alting er, saa tiltræder mit Parti, at der ydes Støtte til dem, der af politiske Grunde ved den Lejlighed blev forfulgt, og ogsaa til deres efterladte, hvor Forfølgelsen medførte Døden.

Men det Spørgsmaal, som naturligvis er vanskeligst for os at tage Stilling til her, er de her foreslaaede Erstatningsbeløb, og her vil jeg mene, at det ikke kan være anderledes, end at de Satser, som er foreslaaet, i ikke ringe Grad kommer til at staa for Ministerens Ansvar, thi den Tid, der er givet os, her i Tinget i hvert Fald, er saa begrænset, at det er vanskeligt at komme helt til Bunds i disse Spørgsmaal. De Erstatninger, der er foreslaaet for mistet Forsørger og for Invaliditet, er ikke saa vanskelige at overse, de er jo fastsat efter samme Principper, som gælder for tilsvarende Lovgivning; det er i hvert Fald ikke ringere Erstatninger, der er foreslaaet. Mere indviklede forekommer de Erstatninger mig at være, som er foreslaaet under Afsnit 5, Støtte til Paabegyndelse eller Fortsættelse af Virksomhed eller Uddannelse, som det hedder, der paa Grund af de særlige Forhold er blevet afbrudt, eller hvor den paagældende er kommet i Vanskeligheder. Jeg vil tro, at der her bliver en vanskelig Opgave for det Erstatningsraad, som skal løse disse Spørgsmaal. Jeg tror, det bliver vanskeligt at faa afgjort, hvor meget de paagældende har mistet, og hvor meget de selv er i Stand til at bære; der vil let komme noget frem, som vil være utilfredsstillende baade for dem, der skal nyde, og for dem, der skal yde i Henhold til disse Bestemmelser.

Med Hensyn til den livsvarige Hædersgave, som foreslaas i § 37, har jeg forstaaet denne Paragraf saaledes, at der for at komme i Betragtning skal foreligge Skade eller Sygdom, som forringer de paagældendes Erhvervsevne med mindst 50 pCt. Jeg forstaa-

at det er Direktoratet for Ulykkesforsikringen, der skal afgøre, hvorvidt Invaliditetsgraden er til Stede, og jeg tror, det vil blive hilst med Tilfredshed, at Direktoratet skal træffe Afgørelse i saa mange af disse Sager, som Tilfældet er. Det vil sikkert blive opfattet som Garanti for en ensartet og rimelig Afgørelse i disse komplicerede Sager.

Endvidere fremgaar det af Lovforslaget, at Forvaltningen for Krigsforsikringen træffer Afgørelse, naar det gælder Tingskader, hvad der maa anses for en praktisk Ordning. Hertil kommer saa, som vi hørte af Forelæggelsestalen, at der oprettes et nyt Organ, som benævnes Erstatningsraadet, et Raad paa 7 Medlemmer, der skal løse visse mere specielle Opgaver, nemlig om Støtte til Paabegyndelse eller Fortsættelse af Virksomhed eller Uddannelse, om Erstatning for Lidelse og Tort, om Hædersgaver samt om Støtte til Genoprettelse af særlige Tab. Jeg anerkender, at det er ordnet saaledes, at en Række af Ministrene faar Indflydelse paa Raadets Sammensætning; jeg tror, det vil være en Garanti for, at det bliver et alsidigt sammensat Raad.

Som Helhed har jeg den Opfattelse — jeg skal dog ikke komme nærmere ind derpaa —, at Ansvaret for Fordelingen af disse Millionbeløb er placeret saa rigtigt og saa godt, som det nu engang er muligt.

Jeg skal lige omtale et Par af Lovforslagets mere typiske Retningslinier, Retningslinier, som fremgaar dels af Paragraferne, dels af Bemærkningerne til Lovforslaget, dels endelig af den højtærede Ministers Forelæggelsestaler — ogsaa den i det andet høje Ting. Jeg tænker paa følgende Punkter: at ingen varigt bør være slaaet ud økonomisk paa Grund af sin Deltagelse i Frihedsbevægelsen, at paa den anden Side ingen bør høste Fordel af sin Virksomhed inden for denne Bevægelse, at ingen kan faa Erstatning, som har vist uværdig Opræden, og at sjælelige Lidelser og Tab af Forsørger selvsagt ikke kan opvejes med nogen økonomisk Erstatning. Jeg tager næppe fejl, naar jeg gaar ud fra, at Tingets Medlemmer og i øvrigt hele Befolkningen kan tiltræde Synspunkter som dem, der ligger til Grund for Forslaget.

Jeg skal saa til Slut endnu blot fremsætte den Bemærkning, at selv om det er et betydeligt Millionbeløb, denne Lov kræver, og selv om det godt kan tynge paa et i Forvejen overbelastet Budget, er Summen dog forholdsvist lille i Sammenligning med, hvad andre Lande i de kommende Aar kommer til at yde paa dette Omraade, kommer til at ofre paa Invalidere, til Krigsenker,